

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO *SOTRVDSTVO*LETO 1939* 10

Poštnina plačana v gotovini

Francis

V a ž n o !

VOĐSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vođstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljša in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru 1. 7, 13 — 4. 2. 20 — 3. 4. 9 — 4. 6, 11 — 5. 6, 16 — 6. 3, 4
7. 1, 21 — 8. 6, 8 — 9. 7, 14 — 10. 2, 7 — 11. 5, 25 — 12. 8, 12 — 13. 6, 19
— 14. 3, 6 — 15. 8, 1 — 16. 6, 5 — 17. 1, 24 — 18. 4, 15 — 19. 7, 18 — 20.
2, 26 — 21. 6, 27 — 22. 3, 22 — 23. 6, 10 — 24. 5, 25 — 25. 9, 3 — 26. 2, 31 — 27.
1. 17 — 28. 4, 9 — 29. 5, 28 — 30. 6, 23 — 31. 9, 30

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Habjan Marija, Sv. Jurij;
Kimovec Marija, Zalog;
Adamič Ivana, Hibbing;
Šmid Marija, Sv. Lenart;
Zajc Ivan, Brezovica;
Korber Marija, Orova vas;

Skok Marija, Nasovče;
Brgant Ivana, Vodice;
Klabasa Magdalena, G. Radgona;

Spominjamo se jih v molitvah!

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Zahvala

Da je slovesnost na praznik Marijinega rojstva tako sijajno uspela, je zasluga vseh mestnih in okoliških voditeljev Marijinih družb, ki so poslali svoje družbe z zastavo, mnogoštevilnih članic Marijinih družb, ki so se udeležile procesije, številnih narodnih noš, ki so s svojo udeležbo dvignile sijaj procesije, staršev, ki so poslali otroke v belih oblačilih, raznih redovnih družb in marljivih salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic, ki so sodelovali pri slovesnosti. Dolžnost nam vелеva, da se vsem prav toplo zahvalimo. Marija Pomočnica naj poplača s svojim blagoslovom in z obilnimi milostmi, katere naj razlije na vse, ki so na en ali drug način pripomogli k lepemu uspehu slovesnosti!

V teh težkih dneh

Evropi zopet divja strašna vojska. Komaj dobrih dvajset let je minulo, odkar se je končala svetovna vojska, v kateri je izgubilo življenje deset milijonov mož in fantov, cvet narodov; in že zopet grme topovi na vseh koncih in krajih, zopet teče nedolžna kri, padajo fantje in možje, doma pa se jokajo zapuščene matere, vdove in sirote...

Zastonj si je sveti oče papež Pij XII. prizadeval — in z njim vred mnogi drugi odlični in vplivni možje — da bi prihranil svetu to strašno gorje. Zastonj je pozival odgovorne vodnike narodov, naj se vendar spametujejo in naj po krščansko, v ljubezni uredijo medsebojne spore. Z vseh strani so hiteli zatrjevati, da hočejo mir, samo mir in pravico. Toda vzlic tolikemu zagotavljanju so prijeli za meč ter z mečem in krvjo iščejo in pišejo pravico.

Zopet se je torej uresničilo, kar pravi sv. pismo po preroku Jeremiju: Poglavarji sramotno varajo svoje ljudstvo in mu vpijejo: Mir, mir — pa ni miru (Prim. Jer 6, 14). In zakaj ga ni? Zato ker se je svet obrnil od Boga in hodi po svojih brezbožnih poteh. Zapustil je pravega Boga in se udinjal malikom, modernim, sodobnim malikom, ki se jim pravi: ošabnost, oblastželjnost, lakomnost, pleme, kri... To je torej pravi in poglavitni vzrok, da ni miru, zakaj „brezbožni nimajo miru, pravi Gospod“ (Iz 48, 22).

Vzemimo v roke sv. pismo Stare zaveze in preiskujmo zgodovino izvoljenega ljudstva. Dokler so se Izraelci držali božjih zapovedi in so zvesto hodili pred Gospodovim obličjem, se jim je dobro godilo, so imeli mir v deželi, in so bili varni pred sovražnikom. Kadar pa so se odvrnili od pravega Boga in začeli malikovati in počenjati hudobije, jih je Bog strahovito tepel in jim pošiljal nesrečo za nesrečo, vojsko za vojsko. In ko so se pod udarci božje roke spametovali in poboljšali, se jim je zopet dobro godilo, so zopet mirno in srečno živeli vse do tlej, dokler so ostali zvesti svojemu Bogu... In to se ni zgodilo samo enkrat ali dvakrat, ampak nešteto krat, kakor spričuje tisočletna zgodovina izvoljenega ljudstva.

Ali mislite, da ravna Bog danes drugače? Kristjani smo njegovo izvoljeno ljudstvo, in On je naš Gospod, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Če danes tako neusmiljeno vihti bič nad svetom in še posebej nad krščansko Evropo, je to znamenje, da se je človeštvo odvrnilo od Boga. In vsakdanja skušnja nam to potrjuje. Še več: svet ni Boga samo zapustil, ampak se

mu je ponekod naravnost uprl, ga sovraži in preganja, napovedal mu je vojsko na življenje in smrt, in z njim vred seveda tudi vsemu, kar je svetega in božjega. Pa tudi tisti, ki so na videz božji in sveti, pogostoma v resnici niso taki, ampak so ošabni, sebični, samogoltni, krivični, nečisti... Ali je mar potemtakem čudno, da nas Bog tako hudo tepe?

„Spreobrnite se h Gospodu, svojemu Bogu, oblecite raševino, potresite se s pepelom in delajte pokoro; in Gospod bo prizanesel svojemu ljudstvu“ so klicali preroki v Stari zavezi. Tudi nam v teh težkih dneh ne preostaja drugega, kakor da poslušamo glas Kristusovega namestnika, ki nas kliče k molitvi in pokori. S skrušenimi in očiščenimi srci prosimo Boga, da naj se usmili in prizanese svojemu ljudstvu.

Na praznik sv. Petra in Pavla je v baziliki Marije Pomočnice v Turinu, kakor smo brali v prejšnjem Vestniku, šest sto bolnih otrok slovesno obljubilo Jezusu, da hočejo vse svoje trpljenje darovati Bogu za mir na svetu. Storimo tudi mi po njihovem gñnljivem zgledu. Vse trpljenje, vse žrtve, molitve, svete maše in sveta obhajila naj bodo poslej za utrditev svetovnega miru.

Mučeniki

Proti koncu leta 1887. je g. Rinaldi — poznejši tretji naslednik don Boskov, tedaj pa ravnatelj pri Sv. Janezu Evangelistu v Turinu — prišel na obisk k don Bosku. Ko je stopil v sobo, je svetnik stal pri zemljevidu in gledal. Potem je s prstom pokazal Avstralijo, češ da se bodo tudi v tej deželi naselili salezijanci. „Pa to še ne bo kmalu,“ je odgovoril Rinaldi. „Prej ali slej se bo gotovo zgodilo,“ ga je zavrnil don Bosko. Nato je pokazal Španijo in rekel: „Tu bo tvoje delovno polje.“ Tu je don Bosko nekoliko pomolčal, nato pa z jasnim glasom napovedal, da se bodo na katoliških španskih tleh zaporedoma razbesnele tri hude revolucije, pri zadnji da se bo prelilo veliko krvi, tudi salezijanske (MB 18, 378).

Prva napoved se je že čez dve leti uresničila. Filip Rinaldi je odšel na Špansko in tam ostal dolga dolga leta.

Druga pa se je uresničila pred našimi očmi. Po letu 1887. so bile na Španskem res tri revolucije: prva l. 1909. mesca julija, tako zvani krvavi barcelonski teden; druga v oktobru 1934. v Asturiji; in tretja, velika revolucija, ki se je začela julija 1936. in

je trajala dve leti in pol. Ta zadnja kakor vemo, je bila res zelo krvava. In v njej je izgubilo življenje tudi 110 salezijancev.

Samo v taragonski inspektoriji, iz katere smo šele pred kratkim dobili sporočilo — ta inspektorija obsega valencijsko in barcelonsko pokrajino in šteje 14 zavodov — so rdeči umorili 31 salezijancev, osem pa jih je padlo na fronti. Med umorjenimi je tudi taragonski inspektor g. Jose Calasan. Njegova smrt je bila posebno pretresljiva. Dne 29. julija 1936. so ga z nekaterimi drugimi sobraty spustili iz ječe, češ da je prost. Toda koj nato so njega in še nekatere druge prisilili, da so stopili na tovorni avto, in jih odpeljali, kakor so rekli, na sprehod. „Na sprehodu“ so rdeči zločinci inspektorja Calasanza vpričo njegovih sobratov nenadoma zavratno ustrelili.

Nekaj mesecev pozneje, dne 9. decembra 1936., so za valencijskim pokopališčem ustrelili kar šest salezijancev hkrati. Njihova trupla se je posrečilo fotografirati. Po teh fotografijah je narejena tudi naša slika, iz katere se čuti vsa divjost španske revolucije.

O trpljenju naših sobratov med državljansko vojsko na Španskem bi se

dalo veliko povedati, toda podatki še niso zbrani. Ali eno je gotovo: trpeli in umirali so za Kristusa, kakor tudi

tisoči njihovih bratov, in zato po pravici zaslužijo naslov: mučeniki, kakor jih je imenoval papež Pij XI.

Dokumenti španske revolucije

1. Duhovnik Jose Gimenez. — 2. Duh. Antonio Martin, ravnatelj. — 3. Pomočnik Agustin Garcia. — 4. Duh. Julián Rodriguez. — 6. Duh. Recaredo de los Rios. — 7. Pom. Jaime Buch. — 8. Bogoslovec Javier Bordas. — Vsi, razen zadnjega, so bili ustreljeni za pokopališčem v Valencii dne 9. decembra 1936.

MARIJA, KRALJICA MIRU, PROSI ZA NAS!

Zvestoba

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

Druga dobrina zakona je dobrina zvestobe, ki obstoji v vernem spolnjevanju dolžnosti sklenjenega zakona med zakoncema, tako da se pravica, ki jo ima po zakonski pogodbi, potrjeni po božji postavi, le zakonec do zakonca, temu ne krati, a nobenemu drugemu ne dovoljuje, pa da se niti zakonskemu drugu ne dopusti, kar se dopustiti ne more, ker je zoper božje pravo in postavo in nasprotno zakonski zvestobi.

Radi tega zahteva ta zvestoba v prvi vrsti brezpogojno enotnost zakona, ki jo je Stvarnik sam odredil v zakonu prvih staršev, ko je hotel, da bi bil zakon le med enim možem in eno ženo. In dasi je potem najv.šji zakonodavec Bog od te prvotne postave začasno nekoliko oprostil, vendar ni dvoma, da je evangelijska postava tisto prvotno in popolno enotnost docela obnovila in vsako oprostitev odpravila, kakor jasne kažejo Kristusove

besede ter vedno učenje in ravnanje Cerkve. Po pravici je torej sveti tridentski zbor slovesno izpovedal: „Da se s to vezjo le dva zvežeta in združita, je Kristus prav odkrito učil, ko... je rekel: »Zatorej nista več dva, ampak eno telo.«“

Kristus Gospod pa ni hotel obsoditi samo vsakega bodisi zaporednega bodisi istočasnega mnogoženstva ali mnogomoštva ter kakršnegakoli zunanjega nečistega dejanja, ampak je, da bi se svete meje zakona popolnoma neoskrunjene očuvala, prepovedal o teh rečeh celo prostovoljne misli in želje: „Jaz pa vam pravim: Vsak, kdor gleda žensko, da jo poželi, je že prešuštoval z njo v svojem srcu“ (Mt 5, 28). Tem besedam Kristusa Gospoda tudi privolitev enega ali drugega izmed zakoncev ne more vzeti veljave. Izražajo namreč božjo in naravno postavo, ki je nikdar nobena človeška volja zlomiti ali upogniti ne more.

Da se bo zvestoba svetila v pravem sijaju, se mora tudi zaupno občevanje zakoncev med seboj vršiti v znamenju čistosti. Zakonci se morajo torej vesti v vsem po določbah božje in naravne postave in se vedno skrbno ravnati po volji neskončno modrega in svetega Stvarnika, z velikim spoštovanjem do božjega dela.

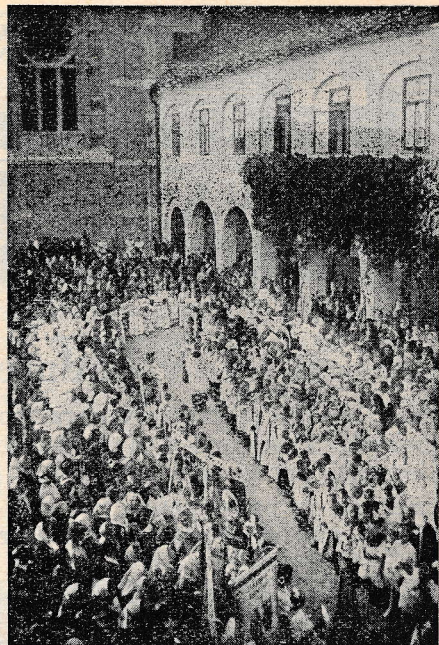
Ta neomadeževana ali čista zvestoba, kakor jo kaj primerno imenuje sv. Avgustin, pa bo lažje in tudi mnogo ljubkeje in plemeniteje vzcvetela iz neke druge korenine, namreč iz zakonske ljubezni, ki prepaja vse dolžnosti zakonskega življenja in ki ima v krščanskem zakonu nekako odlično prvenstvo. „Zakonska zvestoba zahteva razen drugih stvari, da moža in ženo veže neka posebna, sveta in čista ljubezen; in naj se ne ljubita, kakor se ljubijo prešuštniki, ampak kakor je Kristus ljubil Cerkev; to pravilo namreč podaja apostol, ko pravi: »Možje, ljubite svoje žene, kakor je tudi Kri-

Rakovnik 8. septembra: Špalir zastav in ministrantov pred oltarjem na dvorišču

stus Cerkev ljubil« (Ef 5, 25), ki jo je ljubil v resnici z neizmerno ljubeznijo, ne radi svoje koristi, ampak le radi koristi svoje neveste.“ Govorimo o ljubezni, ki se ne naslanja le na počutno, hitro minljivo nagnjenje, tudi ne samo na sladke besede, ampak ima za temelj globoko nagnjenje duš in se na zunaj kaže v dejanju, zakaj dokaz ljubezni je izvrševanje del. Ta dejanja pa v domačem sožitju ne obsegajo samo dela medsebojne pomoči, temveč morajo, in sicer v prvi vrsti, meriti na to, da si zakonca pomagata bolj in bolj izoblikovati in dovršiti notranjega človeka, tako da po skupnem življenju od dne do dne napredujeta v krepostih, zlasti rasteta v pravi ljubezni do Boga in do bližnjega, v kateri končno „stoji vsa postava in preroki“ (Mt 22, 40). Najpopolnejši zgled vse svetosti, ki ga je Bog dal ljudem, Kristusa Gospoda, morejo in morajo vsi ljudje kateregakoli stanu in kateregakoli poštenega poklica posnemati in z božjo pomočjo doseči tudi višek krščanske popolnosti, kakor dokazujejo zgledi premnogih svetnikov.

To medsebojno notranje oblikovanje, ta vedna skrb za medsebojno spopolnjevanje, se more, kakor uči rimski katekizem, imenovati celo prvi vzrok in namen zakona, ako se zakon ne pojmuje v ožjem pomenu kot ustanova za pravilno rodno in vzgojo

Rakovnik 8. septembra: Zaključek procesije na srednjem dvorišču

otrok, ampak širje kot zajednica, skupnost in družnost vsega življenja.

S to pravico se morajo ujemati vse druge pravice in dolžnosti zakona, tako da ne bo samo postava pravice, ampak tudi pravilo ljubezni kar pravi apostol: „Mož ženi stori dolžnost, enako pa tudi žena možu“ (1 Kor 7, 3).

Sklep K K K glede šole

Vsak otrok je božja last in odkupljen s krvjo Kristusovo. Njegov končni namen je onstranski, večna sreča v Božu. Zato se mora krščansko ljudstvo zavedati, da mora biti vsaka vzgoja, kakor doma tako v šoli, verska. Ker pa naša šola ni verska, zato je krščansko ljudstvo, ki šolo vzdržuje, upravičeno in dolžno tako dolgo zahtevati versko šolo, dokler je ne doseže. K K K pozivlje katoliško ljudstvo, naj na zakonit način zahteva sledeče:

Ljudstvo mora po starših, po svoji Cerkvi in po svojih narodnih zastopnikih imeti v šolstvu prvo in glavno besedo.

Vse naše šole morajo biti katoliške; zasebne enakopravne državnim šolam. V naših šolah:

- a) mora biti verouk najvažnejši predmet;
- b) vsa šolska vzgoja mora biti v duhu katoliške vere;

c) naše otroke morajo poučevati katoliški učitelji in to le učitelji, ki dajejo otrokom s svojim življenjem dober zgled; učitelje, ki niso katoliške vere, in učitelje, ki ne izpolnjujejo verskih dolžnosti in s svojim življenjem na otroke kvarno vplivajo, katoliško ljudstvo odločno odklanja.

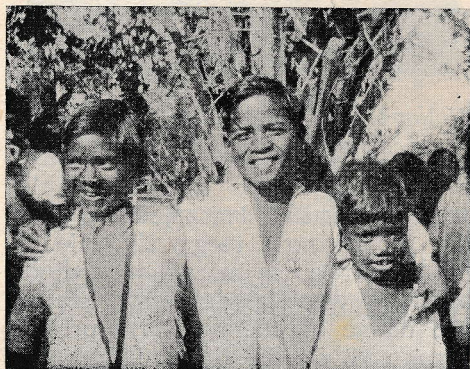

V zadnjem trenutku

Neke nedelje je prihitela stara mohamedanka k sestram v Krišnagar in jih prosila, naj ji pomagajo.

„Kaj se je pa pripetilo?“

„Pojdi z menoj,“ pravi najbližji se-

Veseli indijski dečki iz salezijanskega misijona v Tezpurju (Indija)

stri. „Moj sin bo umrl. Snoči ga je pičila kača.“

„Snoči, praviš? In šele zdaj me kličeš?!“ jo začudeno vpraša sestra.

„Pridi takoj. Alah, moj sin bo umrl.“

Sestra je brž vzela amonijak in druga zdravila in tekla za njo na dom. V hiši je našla polno ljudi, med njimi tudi tri čarovnike. Vsak je hvalil svoja zdravila. Zavoljo velike gneče se je le s težavo prerila do bolnikove postelje. Bolnika kar ni bilo spoznati. Čarovniki se ga bili namreč od nog do glave namazali z raznimi rastlinskimi sokovi. Po daljšem prerekanju so ji ti služabniki teme le dovolili, da

je smela ponuditi revežu nekaj kapljic amonijaka. Obenem se je sklonila k njemu in mu začela praviti na uho, da ga najbrž ne bodo mogli rešiti; zato da je treba, naj se pripravi, da bo stopil pred božjega Sodnika. Govorila mu je tudi o našem dobrem Odrešeniku, ki vse odpušča in ki reši vsakega, kateri upa v zasluženje njegovega trpljenja in njegove smrti.

Potem je skušala, kako bi ga krstila. Ozrla se je okrog, pa je videla, da so oči vseh uprte vanjo. Zato ni mogla izpolniti svoje namere. Počakati bo treba boljše prilike. Preden je odšla domov, je naročila nekemu kristjanu, ki je bil tam navzočen, da naj ga kar sam krsti, če bo pretila smrt. K sreči kača, ki ga je pičila, ni bila ena izmed najbolj strupenih. Zato je strup bolj počasi učinkoval.

Sestra je bila doma vedno bolj nemirna. V duhu je gledala reveža, kako visi med življenjem in smrtjo. Proti večeru ga je šla zopet obiskat. V hiši je bilo še zmeraj polno radovednežev, a bili so tihi in blede. Ob njenem prihodu so se brž razmaknili, da je lahko stopila k postelji. Bolnik je bil že v zadnjih zdihljajih. Poklicala ga je po imenu, v odgovor je dobila le kratko pretrgano stokanje in hropenje. Bil je zadnji trenutek. Tedaj je ob zglavju zapazila posodo z vodo. Zdelo se ji je, kot da jo je kdo nalašč tjakaj postavil. Vzela je vodo, jo zliła na bolnikovo glavo in obenem glasno, tako da so jo vsi slišali, izgovorila besede: „Krstim te v imenu Očeta in

Sina in Svetega Duha.“ V izbi je bilo tako mirno in tiho, kakor da bi nihče ne dihal. Še par trenutkov in mladenič je umrl in se prebudil pred Gospodom.

Sestra se je zdaj iz vsega srca zahvalila Bogu, da je prišla pravočasno. Nekaj časa je ob mrliču glasno molila. Nato se je obrnila k staršem in sorodnikom in jim očitala, zakaj je niso o pravem času poklicali; gotovo bi ga bila rešila smrti.

Tedaj pa je eden rekel:

„Ali veš, zakaj je umrl? Izgovoril je kačje ime.“

„Da, da,“ se vtakne vmes drugi, „on in njegova mati sta izgovorila ime svete kače.“

„Umril je pa tudi zato, ker so kačo ubili. In kača se je maščevala,“ je strupeno dodal eden izmed čarovnikov.

V Indiji je vse polno praznoverja. Med drugimi vražami imajo tudi to, da kdor izgovori kačje ime, bo moral kmalu umreti od kačjega pika. No, jaz sem že več let v Indiji, nešteto krat sem že izgovoril kačje ime ter tudi ubil več kač, pa sem še zmiraj živ in zdrav.

Ivan Cigan

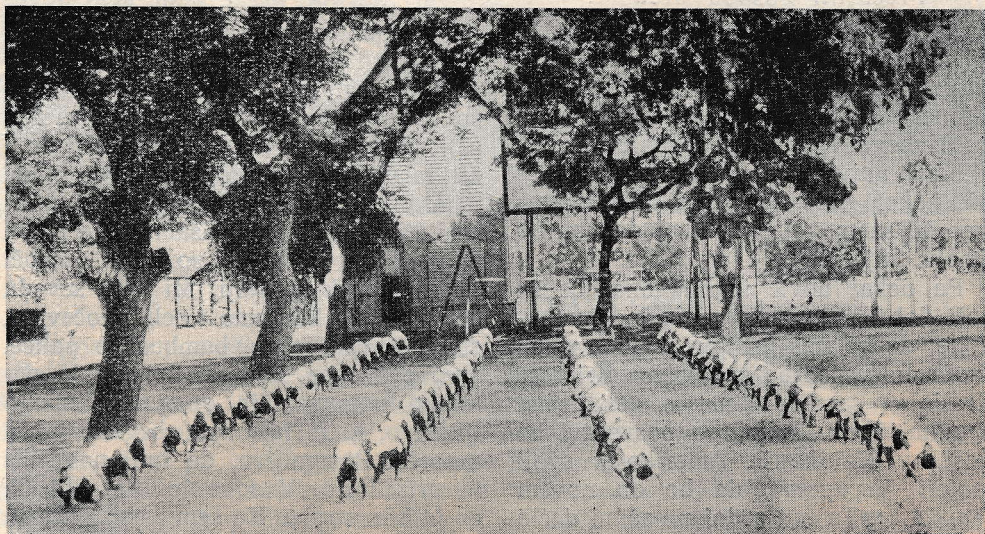
Misijonarij pišejo

Misijonski brat Jožko Bevc piše iz Sijama, kako je malo manjkalo, da ga niso požrli krokodili.

Bang Nok Khuek v juniju 1939.

Ni še dolgo tega, ko smo se z motornim čolnom ponoči vozili po naši reki. Imeli smo nujen popravek. Noč je bila temna, kakor more biti le v Orientu, Spod neba je naletaval precej močen in hladen dež. Imeli smo seveda tudi luč, ki pa je kmalu začela pešati. Motorist mi pravi, da ne vidi, ter me prosi, naj jo popravim in dotegnem bencina. Stopim torej proti kljunu —

čoln je bil majhen, komaj za 4 ali 5 ljudi — kar mi zmanjka tal in štrbunknem v vodo, kakor sem bil dolg in širok. Drugi trije, ki so ostali v čolnu, so se neznansko prestrašili. „Joj, kaj bo! Saj revež ne zna niti plavati. Noč je tako temna in še luč je potegnil za sabo v vodo. Krokodili ga bodo požrli...“ Tako so stokali in vili roke. In jaz?... Sam ne vem, v trenutku sem bil na površju. Otepal sem okrog sebe in vpil na pomagaj. Toda voda mi je vedno huje lezla v grlo in že me je začelo dušiti. Tedaj sem se

Bang Nok Khuek (Siam): Četica telovadcev na salezijanskem dvorišču

priporočil Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in kmalu sem začutil kraj sebe lesen pomol — bil sem rešen. Začel sem klicati tovariše, a na reki je bilo vse tiho in temno. Na srečo so slišali moje vpitje v bližnji hiši. Pri-

Mawlay - Shillong (Assam, Indija): Salezijanski bogoslovci, med njimi je tudi g. Ivan Cigan (puščica!), ki bo prihodnjo spomlad zapel novo mašo v Indiji.

bližalo se je nekaj oboroženih ljudi. Zaprošil sem jih za luč, a so mi jo posodili le s težavo in po dolgih prošnjah. Domačini pač nimajo nobenega zaupanja do Evropecev, poleg tega pa še velika revščina in strah pred tatovi in roparji... Z lučjo v roki sem potem kmalu priklical tovar še in se srečno vkrcal z misljo, da sem Mariji Pomočnici dolžan največjo zahvalo. Moja neprostovoljna nočna kopel nas je stala bencinsko luč in moj tropski klobuk. In ko smo to drugo jutro iskali, brez uspeha seveda, smo ugotovili, da je reka tam globoka sedem metrov in čez.

Vas pristrčno pozdravlja in se v molitev priporoča

Jožko Bevc
sal. misijonar

Iz Indije se je oglasil misijonski pomočnik Jožko Kramar.

Krišnagar, 15. 8. 1939.

Prečastiti gospod urednik!

Naj se Vam spet nekoliko oglasim, da ne boste mislili, da sem že mrtev, ali pa še hujše, da so me požrli Indijanci. Saj so to dobri ljudje, samo da ljubega Boga ne poznajo. To je njihova največja nesreča. Slovenci se jih, kakor kaže, še preveč boje, zato smo tu samo trije. Upamo, da nas bo kmalu kaj več.

Pa nekaj novic iz misijona. Če še naši dobri sotrudniki ne vedo, jim povejte, da bo naš misijon dobil novega škofa. Posvečen bo na praznik Kristusa Kralja v samem Rimu z nekaterimi drugimi škofi. Takoj po posvetitvi bo odšel v Mehiko in Ameriko k svoji materi, in upamo, da bo ob novem letu že tu. Tu mu sedaj z našimi dečki pripravljamo "tron" (škofovski prestol), katerega mu bo strokovna šola poda-

rila ob prihodu v Krišnagar. Naš novi škof je zelo znamenit pisatelj. Njegov katekizmi so najbolj priljubljeni in priporočeni po vsej Indiji.

Zal, da bo našel novi škof takoj ob prihodu veliko revščino. Prav pred kakim tednom je obiskal naš misijon strašen ciklon (vihar), ki je brez usmiljenja rušil in podiral, ne meneč se, ali je hiša ali drevo ali cerkev ali misijonišče. Takoj v prvem jutru nam je podrl samo v katoliški naselbini 25 hiš. Mnogim hišam pa je podrl eno ali dve steni. Vsi so iskali pomoči na misijonski postaji. Mi smo seveda razdali vse, kar smo imeli, pločevino, slamnate preproge, bambusove palice. Vse, prav vse smo razdali, da bi nekoliko pomagali in opogumili ubogo ljudstvo, ki je bilo vse zbegano vsled nesreče. Razumljivo, da tudi naši hiši ni prizaneslo. V sobe je lilo, kot da ne bi bilo strehe. Ko sem rekel nekemu dečku, naj pripravi sobo na levi strani v prvem nadstropju, ker bo prišel

Krišnagar (Indija): *Sirote, ki so pri zadnji ułmi izgubili starše, se stiskajo okrog svojega misijonarja.*

neki misijonar s potovanja, je deček nekoliko pomislil, potem pa mi reče: „Dobro, daj mi dežnik, zakaj brez dežnika se ne da v nadstropju nič narediti.“ Pomislite, kako lepo je pri-

praviti sobo, v kateri moraš rabiti dežnik! Skoraj nič ali pa le malo bolje je bilo v cerkvi. Toda še vse hujše novice smo dobili iz sosednjih vasi. Že naslednjega dne smo jih imeli pri večerji nad 30 ljudi. Še celo muslimani, ki se ne dotaknejo kristjanove jedi, so nas prosili in tudi jedli naš riž. Sedaj imamo tu vsak dan do petdeset in do sto ljudi, ki nas prosijo vsaj za pest riža. To je že šesto leto, ko je voda pobrala ves riž. Ubogo ljudstvo!

V vaseh zunaj Krišnagarja se je že močno razpasla kolera. Včasih se znamenja bolezni pokažejo komaj dve uri pred smrtjo! Tako je umrla tudi mati enega naših dečkov. Deček, ki je zelo dober, je ves obupan, ker mati še ni bila krščena.

Gospod urednik! Vsem bralcem Salezijanskega vestnika priporočite, naj molijo za naš preizkušeni misijon in naj se ga tudi spomnijo s kakšnim velikodušnim darom.

Z misijonskim pozdravom
hvaležno vdani

Jožko M. Kramar
sal. misijonar

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Dve, tri iz Santiaga

Bogoslovec, g. Martin Maroša, nam piše iz glavnega mesta čilske republike. Naj podamo nekaj zanimivejših odstavkov iz njegovega pisma.

Tukaj nas je 69 bogoslovcev, ki pripadamo 16 narodnostim. To so vam binškosti, ko vsak po svoje začne govoriti. Pa niso binškosti samo po zmešnjavi, so binškosti tudi po medsebojni

ljubezni, ki med nami kraljuje. Čim bolj vrejo strasti in sovraštvo in pohlep po tujem tam v Evropi, tem večja sloga in ljubezen vlada tukaj med nami. Če bi v društvu narodov kraljevalo enako razporeženje, bi kmalu imeli paradiž na zemlji. Toda brez Boga, ki je ljubezen, se ne da storiti ničesar, in oni so ga odstranili. Zato

Nekaj prizorov z naših počitniških kolonij

nimajo v ničemer sreče. Da bi se vsaj spametovali...

Tudi mi bomo imeli letos večje število novomašnikov, menda kar 20, in med njimi tudi enega Slovenca. Ne vem, če ga poznate... (O, prav dobro

ga poznamo, to je naš pridni dopisnik, gospod Maroša sam! Op. ur.) Posvečeni bomo zadnjo novembrsko nedeljo. Marsikatera vrzel v treh inspektorijah, katerim pripadam, se bo konec leta dala z nami zamašiti. Gospodje inspektorji kar ne morejo dočakati dneva, ko nas „bodo lahko komandirali in poslali na bojno fronto“. Iz Magaljanesa nam na primer naš g. inspektor piše: „Ko vas bom vseh šest novomašnikov videl ob sebi, se bojim, da me ne zadene kap od samega veselja.“ Pa saj ima tudi prav. Zgodovina magaljanske inspektorije še ne beleži tako veselega dogodka.

Življenje v naši bogoslovnici je tudi drugače prav pisano. Pred nekaj dnevi so nas obiskali naši vrli novinci, aspirantje in kleriki modroslovci. Peš so jo primahali, pristno po don Boskovo, iz Makula v Cisterne v Santiagu. Veselja in židane volje je bilo nič koliko, zlasti ko je naš rojak g. Sočak zaigral nekaj okroglih na harmoniko in citre, izvrstno, kot zna samo on...

In naš oratorij?... Hej, ta oratorij! Da bi ga videli ob nedeljah in praznikih! To vam je življenja! Morda kar preveč, saj ga ti presneti fantalini še v cerkev poneso v toliki meri, da je križ z njimi. Drugače so pa ti naši pobiči bistre glave. Zadnjič jim je g. voditelj oratorija opisal v kolikor mogoče črnih barvah grozoto pekla. Ko je menil, da vsi ob misli na pekel trepetajo, je slovesno končal: „No, dragi moji, ali še kateri hoče iti v pekel?“ Ubogi gospod se je kar za glavo prijemal od velikega čudenja, ko je slišal, kako je učinkovalo njegovo vprašanje. „Brihtne glave“ so namreč oživele, roke so se dvignile in grlca so vpila v svetem navdušenju: „Jaz, oče, jaz!“

Imajo pa zelo dobro srce, da se jim mora človek kar čuditi.

Ni dolgo tega, ko so jim razdelili dve košari sladkih jabolk. To vam je bilo veselja. Eden izmed njih, majhen otročiček, je dobil dve veliki jabolki. Spravil je eno pod levo, drugo pod desno pazduho, se naslonil ob zid ter gledal z željnimi, svetlimi očmi, kako so drugi hrustali svoja jabolka.

„Jej, fantek, jej!“ se mu približam.

„Ne, gospod...“

„Zakaj ne? Kaj boš z jabolkom?“

„Eh, eno ponesem ateku, drugo pa mami.“
„Razumem, razumem. Ná, pa še zase eno vzemi. Ti si priden fantek, ker misliš na mamo in na ateka prej kot na sebe. Tako je prav.“

Fantičku so zažarela lica in zdravi zobje so se zasadili v sočno jabolčno meso...

In kako vam ljubijo ti fantje oratorij, svoj oratorij!

Neki fantek pride v nedeljo z zelo strganimi hlačkami, pa mi skrivnostno de:

„Da bi vedeli, oče...“

„Kaj pa?“

„Danes bi skoraj ne bil prišel.“

„A tako... Zakaj pa ne?“

„Vidite, včeraj sem strgal hlače, drugih pa nimam. In mamica mi teh tudi ni mogla zašiti. Takega me pa ni hotela pustiti sem.“

„No, in?...“

„Toliko časa sem moledoval, da mi je končno oblekla spodnje hlačiце, in čez te gornje, in tako sem le prišel...“

Ubogi fantki! Nekateri res nimajo kaj obleči in pridejo umazani in v krpah. Da bi jih naše drage slovenske mamice videle... Kar razjokale bi se nad njimi. Pa vendar imajo ti dečki v prsih tako zlato srčece in mnogokrat prav nedolžno, angelsko dušico.

Naš oratorij obstoji šele tri leta, pa smo v tem času oblekli čez 300 revnih otrok. Še komunisti priznavajo to krščansko delo usmiljenja.

Bilo je na pošti. Gneča. Prideta dva bogoslovca in poštna uradnica jima koj postreže. Lepše oblečen gospod začne godrnjati čez „krokarje“. Pa se oglasi delavec, ki je že dalj časa potrpežljivo čakal:

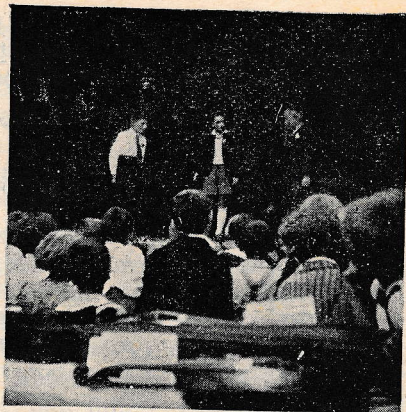
„Prosim, gospod, ni prav, da tako govorite. Ti zaslužijo vso pozornost. Saj se res z očetovsko ljubeznijo zavzamejo za naše otroke. Moja dva sta bila razcapana, pa so ju oblekli. Kaj pa vi, gospodje, za nas delavce storite?“

Takoj se oglasi še drug delavec:

„Da! In moji trije, ki so se prej ves dan potepali in se niso nič učili, so se zdaj čisto spremenili in postali pridni, odkar hodijo v oratorij.“

Še tretji in četrti se je oglasil... In lepo oblečeni gospod je moral osramočen utihniti.

Ko bi imeli dovolj sredstev, koliko

Nekaj prizorov z naših počitniških kolonij

dobrega bi se dalo storiti! V doglednem času upamo odpreti vsakdanjo šolo za najrevnejše otroke, kar bo velik korak naprej. Cerkve nam tudi manjka. Mislili so jo kmalu začeti graditi, pa je prišel potres in je bilo treba misliti na porušeni zavod v Con-

cepcionu. Poprava, menijo, bo požrla do 500.000 pesov. Tudi smo sprejeli mnogo otrok sirot, ki so ob potresu

zgubili starše, in jih treba vzdrževati. Vendar zaupamo na božjo previdnost, ki nas gotovo ne bo zapustila.

Slovenka v Patagoniji

Kje vse ne najdete slovenskega človeka po svetu! Nekateri iščejo denarja, drugi pa duš. Iz najjužnejšega konca Južne Amerike se je pred kratkim oglasila s. Ivana Perovšek H.M.P. Živi in dela v Puertu Deseadu (Patagonija - Argentina). Patagonija je klasična dežela salezijanskih misijonov, kjer so se pred 65 leti izkrcali prvi salezijanski misijonarji. Vendar pa danes ni več prava misijonska pokrajina, ker so se že vsi domačini spreobrnili. Vzlic temu pa morebiti bolj potrebuje misijonarjev kot marsikatera druga. Takole piše s. Ivana.

Imate prav, ko mi pišete, da ne veste, če sem še živa ali ne, ker se nikdar ne oglasim. To je res črna nehvaležnost... Šestnajst let je že preteklo, odkar sem stopila na ameri-

ško zemljo, in 26 let, odkar sem se poslovila od domače slovenske zemlje. Deset let sem bila v Italiji, sedem let sem preživela v državi Čile, devet pa tukaj v Puertu Deseadu v Argentini, v tako imenovani Patagoniji.

Tukajšnji ljudje so večinoma priseljenci iz Španije in Italije. Tudi iz Jugoslavije jih je nekaj. Vsi so pa jako zanemarjeni v verskih dolžnostih. Nedeljsko sveto mašo in velikonočno spoved so popolnoma opustili. Samo mladina, ki prihaja v naše zavode, pristopa k svetim zakramentom. Ostalim pa zadostuje, da opravijo prvo sv. obhajilo. Vsako leto gremo od hiše do hiše in starše skoraj primoramo, da nam pošljejo otroke, da jih pripravimo za prvo sv. obhajilo.

Naša župnija je silno obširna in obsega mnogo velikih vasi in trgov.

Puerto Deseado (Argentina): Skupina gojenk, med katerimi deluje s. Ivana Perovšek (+).

Ti ubogi ljudje nimajo nobenega svetnega duhovnika in nobene cerkve. Skoraj vsako leto gremo na dolgo misijonsko potovanje: en duhovnik in dve sestri. Jaz sem imela srečo, da sem šla že šestkrat. Letos smo šli v eno najbolj oddaljenih vasi, Lago Buenos Aires, okrog 600 km od tukaj. Z vlakom smo se peljali 10 ur, nato pa še 8 ur z avtobusom. Ko smo dospeli v Lago Buenos Aires, to so nas gledali ljudje, zlasti še otroci, ki še nikoli niso videli sester. Šli sva od hiše do hiše in povedali, čemu smo prišli; obenem sva prosili starše, da bi poslali otroke dvakrat na dan v šolo, ki je bila tedaj o počitnicah — tukaj imamo velike počitnice o božiču — prazna. Ljudje so jako dobri in so z veseljem ugodili naši želji in redno pošiljali otroke h krščanskemu nauku. Vsak dan jih je prihajalo nad 80, med njimi so prihajala tudi odrasla

dekleta od 18. do 25. leta, ki niso imela prej priložnosti opraviti prvega sv. obhajila. S kakšnim veseljem in zanimanjem je ta mladina, ki ni nikdar slišala govoriti o Bogu, poslušala krščanski nauk in se učila molitev in poglavitnih verskih resnic. Za prvo-obhajilno slovesnost, ki jo je opravil salezijanec g. Jos. Forgač, po rodu Slovak, smo pripravili kapelo kar v šolski dvorani. Oltar smo čedno oplešale s preprogami in svežim cvetjem. Najpridnejšim deklicam smo podarile bele tančice, na glavo pa jim posadile lepe venčke. Ljudje se kar niso mogli načuditi, ker niso nikdar kaj takega videli. H prvemu sv. obhajilu, je pristopila tudi neka 95 let stara ženica. Le pogledajte jo, kako se korajžno drži kljub svojim devetim križem in silnemu vetru, ki je tedaj razsajal v Patagoniji, v tej deželi večnih vetrov.

Mali Šmaren na Rakovniku

Z začetkom septembra so počitnice na Rakovniku pri kraju. Gojenci prihajajo v zavod, razživi se novo živahno življenje.

Prvi važni dogodek v novem šolskem letu, nekaka izhodna točka, ki mu daje smer, je vsako leto praznik Marijinega rojstva, Mali Šmaren. To je obenem tudi naše „žegnanje“, obletnica posvetitve rakovniškega svetišča.

Letos je bil ta praznik še posebno lep in prisrčen. Saj je minulo petnajst let, odkar Marija Pomočnica v novem svetišču sprejema molitve vernega slovenskega ljudstva.

Slovesnost se je začela že v četrtek pred Malim Šmarom. Vse popoldne so trume romarjev prihajale v lepo okrašeno Marijino svetišče. Spovedniki so imeli dela čez glavo. Ob sedmih zvečer je bila pri lurski kapeli prijazna marijanska prireditel s prizori in petjem. Pripravili so jo požrtvovalno gojenci iz Deškega vzgajališča na Selu. Sodelovali so tudi rakovniški

bogoslovci in oratorijanci.

Po prireditvi se je razvila rimska procesija z lučkami. Na nebu so sijale svetle zvezde, v stolpu so narahlo pritrkavali zvonovi, po Rakovniški in Dolenjski cesti pa so migotale številne lučke, se je prelivala ubrana Marijina pesem. Bilo je tako nekaj prisrčnega in ganljivega, da ne bo mogoče zlepa pozabiti... Procesija se je zaključila v cerkvi s pridigo in blagoslovom.

Mali Šmaren, petek, je vstal iz prepevajoče noči ves umit, svetel, sončen in prazničen. Cerkev se je spet napolnila z verniki, svete maše so se vrstile druga za drugo. Slovesno deseto mašo je opravil apostolski prefekt mgr. Čeng, pel pa je mešani zbor gojencev iz Deškega vzgajališča na Selu in rakovniških bogoslovcev.

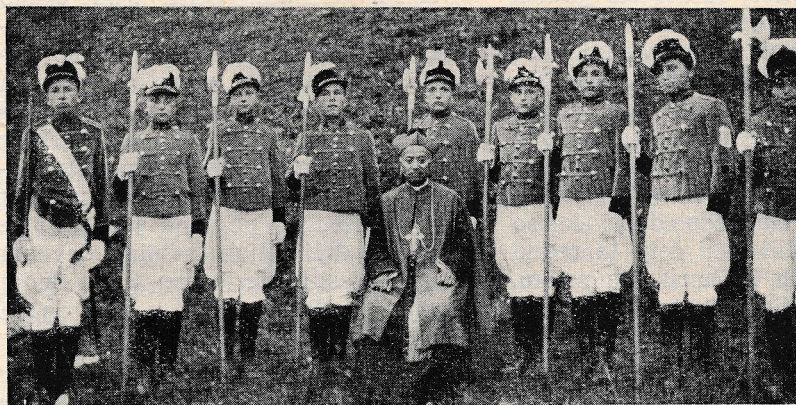
Višek je praznik dosegel pri popoldanski slovesnosti, pri procesiji. Udeležile so se je velike množice ljudstva iz mesta in okolice. Procesijo je vodil zopet mgr. Čeng v spremstvu

številne duhovščine in ministrantov. Ministrantje so bili posebno častno zastopani — bilo jih je blizu 200 — iz vseh ljubljanskih župnij, jedro pa so bili salezijanski ministrantje z Rakovnika, Kodeljevega in Sela. Samo po sebi se razume, da so bili odlično zastopani gojenci in mladinci iz vseh treh salezijanskih zavodov v Ljubljani. Dalje se je procesije udeležilo dvanajst

St. Jakoba ob Savi, Device Marije v Polju in z Ježice.

Lepa skupina v procesiji so bile razne redovnice: številne usmiljenke, sestre in gojenke iz Jozefinuma in Vincentinuma, Hčere Marije P. in sestre križniškega reda. Lepo so se postavile tudi narodne noše, belooblečena dekleta in belooblečeni otroci. Najlepša in najganljivejša pa je bila glasna

skupna molitev in ubrano petje, ki sta ga podpirala dva mogočna zvočnika. Pesem je ljudi tako prevzela, da so peli tudi oni, ki so stali v špalirju. Obširni prostor pred rakovniško cerkvijo do Dolenjske ceste in čez, vse to je bilo

Garda Marije Pomočnice, ki je pri procesiji na Mali Šmaren popoldne spremljala Marijin kip. V sredi mgr. Čeng.

Marijinih družb z zastavami: Marijina družba gospa od Sv. Jožefa; ženska Marijina družba od Sv. Jakoba, Sv. Krištofa in Sv. Petra v Ljubljani; dekleška Marijina družba od frančiškanov, od uršulink, iz Križank, od Sv. Jakoba in Sv. Petra v Ljubljani, iz Sostrega,

velikansko svetišče, polno navdušene pesmi in pobožne molitve.

Slovesnost se je zaključila na srednjem dvorišču s slovesnim blagoslovom, ki ga je podelil mgr. Čeng, in z molitvijo za svetovni mir.

Počitniške kolonije

Zmeraj bolj se uveljavlja potreba, da je revnim mestnim otrokom in obrtnim vajencem dati priložnost, da med počitnicami preživijo kak teden na kmetih, na čistem zraku in soncu.

Salezijanci, katerih ustanovnik sv. Janez Bosko je malone že pred sto leti uvedel prve take počitniške kolonije, so že tako rekoč od nekdaj upoštevali važnost te ustanove. Tako so na Slovenskem že več let vodili svoje počitniške kolonije. Letos pa jim je tudi javna oblast — mestna občina Ljub-

ljanska in Društvo za varstvo delavske mladine — poverila vodstvo nekaterih svojih kolonij. V Sangradu pri Cerkljah na Gorenjskem so salezijanci vodili štiri kolonije: dve za ljubljanske vajence, eno za vajenke, ki so jo vodile Hčere Marije Pomočnice, in eno za gojence iz Deškega vzgajališča na Selu. V Braslovčah v Savinjski dolini eno za vajence iz Celja. V Gaberku pri Škofji Loki dve, na Blokah dve, v Begunjah pri Cerknici pa eno za revne dečke iz ljubljanskih predmestij.

Poleg tega sta bili še dve koloniji na Otočcu pri Novem mestu: ena za rakovniške dijake, ki so imeli tam štirinajstdnevni počitniški tečaj, ena pa za skavte iz Mladinskega doma na Kodeljevem.

V vseh salezijanskih kolonijah je letos letovalo okrog 400 mladih ljudi. Poleg tečnega kruha, čistega zraka, gorkega sonca in bistre vode, so bili deležni tudi krepke duhovne hrane, utrdili so si značaj, razbistrili mnoge pojme. Utrjeni na duhu in telesu so se veseli vrnili pod domačo streho, kjer radi pripovedujejo o don

Ljubljanski đrobiž na počitnicah v Begunjah pri Cerknici

Bosku, ki ga prej mnogi še niso poznali.

Od tu in tam

Bl. Marija Mazzarello v Londonu. Hčere Marije Pomočnice na Angleškem so beatifikacijo svoje ustanovnice lepo proslavile. Višek so slavnosti dosegle v nedeljo 25. junija. Dopoldne je bila v župni cerkvi sv. Patrika slovesna božja služba, popoldne pa prireditev v veliki dvorani „Victoria Hall“. Pri prireditvi je bil poleg drugih odličnih gostov in zastopnikov navzoč tudi apostolski delegat za Veliko Britanijo nadškof Godfrey, ki je omenil med drugim tudi to, da mu je Pij XI., ko je bil zadnjič pri njem, podaril za spomin nekaj svetinjc bl. Marije Mazzarello, rekoč: „To je velika svetnica!“ — Hčere Marije Pomočnice so se naselile na Angleškem že l. 1902. in imajo sedaj devet cvetočih postojank. Občinstvo kakor tudi javna oblast z zadovoljstvom spremlja njihovo prizadevanje.

V treh poletnih mesecih je cerkev Marije Pomočnice v Turinu obiskalo 336 večjih ali manjših romarskih skupin z nad 100.000 romarji. Pri tem pa niso všteti romarji, ki so prihajali posamezno. V istem času se je v baziliki darovalo več kakor 7000 sv. maš. Pobožnost do don Boska in njegove Marije zavzema res vedno širši krog.

Hčere Marije Pomočnice prve v Madridu. — „Imele smo to veliko srečo,“ piše ena izmed njih, „da smo se vrnile v Madrid že tri dni po osvoboditvi. Me smo

bile, mislim, prve, ki smo se pokazale v redovni obleki na madridskih ulicah. Ljudje so sprva kar strmeli, kako je kaj takega mogoče, potem pa so prihiti in nam poljubljali obleko, nas z nepopisnim veseljem pozdravljali in nam s solzami v očeh pripovedovali vse strahote trpljenja, ki so ga morali prestati v 32 mescih rdeče strahovlade...“

Salezijanski misijoni v številkah. Salezijanska družba oskrbuje 14 lastnih misijonskih pokrajin, ki merijo skupaj nad dva milijona kvadratnih kilometrov in imajo 24 milijonov prebivalcev, med temi pa samo 333 tisoč katoličanov. Od teh misijonskih pokrajin jih je sedem v Južni Ameriki (1.580.000 kv. km, 302.000 prebivalcev, 195.000 katoličanov), 6 v Aziji (400.000 kv. km, 23.800.001 prebivalcev, 132.600 katoličanov), 1 v Afriki (36.500 kv. km, 87.000 prebivalcev, 6.690 katoličanov). V teh 14 pokrajinah dela na 97 postojankah 220 duhovnikov, 276 klerikov in 144 pomočnikov.

Poleg omenjenih pokrajin vodijo salezijanci še 34 postojank v pokrajinah, ki so poverjene drugim misijonskim družbam. Na teh postojankah dela 162 duhovnikov, 149 klerikov in 124 pomočnikov.

Vseh salezijanskih misijonarjev je torej 1075 na 131 postojankah: 382 duhovnikov, 425 klerikov in 268 pomočnikov. Poleg njih pa dela v misijonih še okrog 300 hčera Marije Pomočnice.

MILOSTI **MARIJE** **POMOČNICE**

Bila sem bolna na pljučih. Bolezen se je hujšala in postala sem tako slaba, da skoro ni bilo upati na ozdravljenje. Družina je bila v velikih skrbah. V tem se zatečem k sv. Janezu Bosku, a brez uspeha. Dobila sem njegov življenjepis in ga čitala, kadar so mi dopuščale moči. Mnogo zanimivega sem našla v tej knjigi. Med čitanjem mi pride čudna misel. Ko sem čitala, koliko pisem je on dobil od svojih sotrudnikov, ki so se priporočali, naj moli zanje k Mariji Pomočnici, sem si mislila: Čakaj, ljubi don Bosko, ti bom pa še jaz pisala in te prosila, da me priporočiš Mariji. S težavo sem se pripravila k pisanju, obenem sem pa obljubila, objaviti v Vestniku, če in kadar ozdravim. Moje zaupanje ni bilo osramočeno. Črez nekaj dni sem začutila olajšavo in danes že hodim in vsa vesela že malo delam na polju. — *K. P., Jurklošter.*

V veliki želji, da bi nekaj dosegla, sem vse svoje skrbi izročila v roke Pomočnice kristjanov in sv. Janeza Boska in zaupno k njima molila ter obljubila javno zahvalo v Vestniku in dar za „Marijin sklad“. Moja želja se je deloma izpolnila, za kar se javno zahvalim in vsem svetujem: „Kadar ste v potrebah, obrnite se k Mariji Pomočnici!“ — *Južna Anica.*

Iskrena zahvala Mariji in sv. Janezu

Bosku, ki sta mi pomagala v tako težkih okoliščinah. Letos sem dvakrat hudo zbolela. Ljudje so zmajevali z glavami in obupali nad ozdravljenjem. V hudih boleznih smo se zatekli k Mariji na Rakovniku in bili smo uslišani. Danes sem popolnoma zdrava. — *Nosole Mana, Zg. Bernik.*

Podpisani se iskreno zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Mali Tereziki, da je moja žena Alojzija — ki je mati šestih otrok — prestala težko operacijo in se vrnila zopet iz bolnice k nam domov. Priporočam se še nadalje v vseh potrebah Mariji Pomočnici in Mali Tereziki in ostajam njima za to milost hvaležen do groba. — *Kramar Franc, Poljane.*

Nadalje se zahvaljujejo:

Štampelj Lojze (Češča vas) za srečen izid operacije; — *Maks H.* (Brezovica) za večkratno uslišanje; — *Drašler Jože* (Borovnica) za pomoč v težki operaciji; — *Zidar Uršula* (Cerovec) za ozdravljenje; — *Gašperlin Marija* (Komenda) za rešitev iz smrtne nevarnosti; — *Glančnik Marija* (Ljubljana) za ozdravljenje triletne bolezn; — *Vrečko A.* (Sv. Jurij ob j. ž.) za uslišano prošnjo v neki zadevi; — *Piberdel* (Lahovče) za ozdravljenje roke; — *M. P.* (Zalog) za večkratno uslišanje; — *Alif Rudi* za pomoč pri izpiti.

Devetdnevica k Mariji Pomočnici: 1. Molite devet dni zaporedoma po 3 Očenaše, Zdravemarije, Čast bodi na čast presv. Rešnjemu Telesu z vzdihljajem: Češčeno in hvaljeno naj vedno bo, presveto Rešnje Telo! in 3 Pozdravljen Kraljica z vzdihljajem: Marija, pomoč kristjanov prosi za nas! — 2. Med devetdnevico pojdite k spovedi in sv. obhajilu. — 3. Prispevajte po svojih močeh za salezijanske naprave. — Tako je priporočal don Bosko.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec

Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Jezus je po sv. Marjeti Alakok obljubil, da bo častilce svojega srca obsipal s posebnimi milostmi. Med drugim je obljubil: „Častilcem mojega Srca bom podelil vse milosti, ki so jim potrebne v njihovem stanu. — Dal bom mir njihovim družinam. — Tolažil jih bom v bridkostih. — Pribežališče jim bom v življenju in smrti. — Blagoslavljal bom njih podjetja. — Grešniki bodo našli v mojem Srcu neskončni vir usmiljenja. — Kraje, kjer bo izpostavljena in češčena moja podoba, bom napolnil s posebnim blagoslovom.“

Da bi bili tudi naši sotrudniki in sotrudnice deležni teh in premnogih drugih obljubljenih milosti, podajamo na ovitku Vestnika poseben odstavek »Češčenje presv. Srca Jezusovega«. Z veliko vnemo so se spočetkoma vpisovali med te častilce in vestno opravljali »pobožnost devetih služb« ter si brezdvomno privabili ljubezen in milosti božjega Srca. Zadnja leta se je pa pripravljanje novih častilcev in častilk jako opustilo, kar je v veliko dušno škodo. Dočim se jih je nekoč vsak mesec priglasilo do 20 in več novih častilcev in častilk, se zdaj oglasita le kaka dva ali celo nobeden.

Sotrudniki, sotrudnice, ali ste vi že vpisani? In če ste vpisani, ali opravljate, kar vam je naloženo, tisto kratko opravilo, ki ga najdete v knjižici »Devet služb« in enkrat na mesec sv. obhajilo? Kako širite med znanci to pobožnost?

Premislite ta vprašanja in začnite z vso vnemo to lepo pobožnost, ki vam bo vir tolikih milosti.

Častilci in častilke so razdeljeni na 31 skupin (glej Vestnik 2. stran ovitka!). Nove- mu članu se odloči ena teh skupin, katero naj si zapomni, ker ohrani vedno isto: tiskana je bolj črno. Poleg vsake skupine sta dve številki: prva zaznamuje službo, ki naj jo vsak dan opravlja, druga dan sv. obhajila.

Kdor se želi vpisati, naj pošlje na Vodstvo sotrudništva svoje ime in naslov, da ga vpišemo v skupino, in naj si preskrbi knjižico »Devet služb«, ki se dobi na Rakovniku in stane din 0.50 (po pošti din. 1.25 — 10 komadov skupaj din 5.50).

Nove knjige

Tabu XXII: Sahara. V zbirki Tabu, ki jo izdaja Misijonska pisarna v Ljubljani, Semenška ul. 2, je pred kratkim izšel XXII. zvezek: **Sahara.** Na kratkih 24 straneh, ki jih krasi več slik, je zanimivo podana zunanja in notranja podoba te največje puščave na svetu. V zadnjem poglavju: V senci islama je lepo prikazan verski in socialni prerež saharskih prebivalcev, med katerimi je katoliška misijonska delavnost še dokaj mlada in šibka. Knjižico, ki stane 2 din, priporočamo.

Bog in človek. „Knjižic“ št. 139. Ta knjižica nam preprosto in po domače pripoveduje o vsem, kar je Bog storil za človeka. Z besedami sv. pisma, cerkvenih učnikov in pobožnih pisateljev nam razkriva neslutene globine božje popolnosti in svetosti, božje ljubezni in dobrote. Posamezni odstavki v knjižici naravnost vabijo h kratkemu vsakdanjemu duhovnemu berilu.

Našim ministrantom. „Knjižic“ št. 140. Letošnji kongres Kristusa Kralja je poživil gibanje med ministranti, zlasti v Ljubljani, kjer se že vsi čutijo kot ena družina. Upamo, da ni več daleč čas, ko se bodo vsi ministrantje na Slovenskem organizirali v enotno organizacijo. K temu hočejo nekoliko pripomoči tudi „Knjižice“. Prva tozadevna knjižica je izšla že pred dvema letoma z naslovom: **Ministranti**, ki vsebuje nekaj pobud in zgledov mašnim strežnikom. Letošnja **Našim ministrantom** pa prinaša poleg mične ministrantovske zgodbe natančna navodila in pravila, kako naj ministrant streže pri sveti maši in pri drugih bogoslužnih opravilih. Latinske molitve so podane tudi v slovenskem prevodu. Velika preglednost, jasen tisk, naglasi na latinskih besedah. Vse to knjižico, ki stane samo 1 din, toplo priporočamo.

Božične razglednice

Za letošnje božične praznike imamo na razpolago zopet vrsto novih lepih božičnih razglednic. Okrog dvajset različnih, v pravem krščanskem duhu ustvarjenih umetnin od priznanih sodobnih slikarjev, z najlepšimi božičnimi motivi!

Naše božične in velikonočne razglednice so si že dodobra utrle pot med ljudstvo in je povsod veliko povpraševanja po njih. Zato je treba, da si jih pravočasno zagotovite. Cena posamezni razglednici 1 din, pri večjem odjemu popust. Naročila sprejema: Salezijansko sotrudstvo, Rakovnik, Ljubljana 8.

„Najobširnejši, najlepši slovenski svetniški življenjepis.“

Lemoyne — Vodè:

Življenje sv. Janeza Boska

Vezano v izvirne platnice stane din 50.-,
za sotrudnike din 40.-

„Izredno živo pisan življenjepis!... Gotovo ga bo vsakdo, ki ga dobi v roke, z duhovnim veseljem prebral do konca, z ganotjem, presunjen v duši. Slovensko nabožno slovstvo se je vidno obožgafilo s to najobširnejšo (515 strani), nalepšo svetniško monografijo.“ (Nova zapoved, št. 1, 1939.)

Za praznik Kristusa Kralja priporočamo:

Dr. Jerko Gržinčič: KRISTUSU KRALJU. Pet pesmi za mešani zbor. Din 15.-, po pošti 1,50 več.

Za miklavževanje:

Dr. Jerko Gržinčič: MIKLAVŽ PRIHAJA. Opereta tridejanka. Din 50.-, po pošti 2 din več. Besedilo samo 2 din.

Za božič:

Dr. Jerko Gržinčič: JEZUŠCKU. Tri božične pesmi za mešani zbor. Din 10.-, po pošti 1,50 več.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8